

Derek Prince

NGƯỜI LÀM CHA
THẦY TẾ LỄ - TIÊN TRI – NHÀ VUA

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

NGUYỄN TÁC: FATHERHOOD

Bản quyền © 1985 Chức vụ Derek Prince Quốc tế
Được xuất bản bởi Mục vụ Derek Prince - Châu Á/
Thái Bình Dương
Hộp thư số 2029, Christ Church, New Zealand

admin@dpm.co.nz

Bản quyền đã được đăng ký.

ISBN 978-93-82910-05-3

Không phần nào của quyển sách này được sao chép hoặc truyền lại dưới bất kỳ hình thức nào hoặc bất kỳ phương tiện nào, điện tử hoặc máy móc, bao gồm bản photo, ghi âm, hoặc bằng các phương tiện lưu trữ thông tin và hệ thống phục hồi, mà không có văn bản cho phép từ nhà xuất bản.

Thiết kế bìa: DPM- Châu Á/ Thái Bình Dương
Để nhận thêm những sự dạy dỗ chất lượng từ Kinh Thánh của Derek Prince, xin vui lòng truy cập trang web:

www.dpmvietnam.org

<https://vi.dpmvietnam.org/> and

<https://en.dpmvietnam.org>

NỘI DUNG

- 1 Vai Trò Làm Cha Của Đức Chúa Trời
- 2 Vai Trò Làm Cha Của Con Người
- 3 Vai Trò Thầy Tế Lễ Của Người Cha.....
- 4 Vai Trò Tiên Tri Của Người Cha.....
- 5 Vai Trò Làm Vua Của Người Cha.....
- 6 Khi Người Làm Cha Thất Bại Trong Vai Trò Của Mình.....
- Về tác giả

GIỚI THIỆU

MỘT TRONG NHỮNG CHỦ ĐỀ TUYỆT VỜI ĐƯỢC KHẢI THỊ TRONG KINH THÁNH là vai trò của người làm cha. Lạ thay, đó cũng là một chủ đề phần nào đã bị lãng quên giữa vòng các Cơ Đốc nhân.

Đối với tôi, vai trò làm cha là một chủ đề mà tôi không chỉ nghiên cứu trong Kinh Thánh, mà tôi còn từng trải trong kinh nghiệm của chính mình. Tôi và Lydia, người vợ đầu tiên của tôi, đã gây dựng một gia đình gồm chín người. Sau đó, người vợ thứ hai của tôi, Ruth, đã thêm ba đứa con nữa vào đại gia đình chúng tôi. Vậy là, tôi hoàn toàn đứng trong vị trí của một người cha với chính xác mười hai đứa con. Hầu hết trong số chúng giờ đã trưởng thành và có gia đình riêng.

VAI TRÒ LÀM CHA CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

1

TUY NHIÊN, VAI TRÒ LÀM CHA CỦA LOÀI NGƯỜI không phải là điểm tôi muốn bàn đến đầu tiên. Nhưng trước hết, tôi sẽ chia sẻ về vai trò làm cha của Đức Chúa Trời, vì đó là lẽ thật vĩ đại đằng sau của vạn vật. Chúng ta có một người Cha là Thiên Chúa của chúng ta và Ngài cũng là chân lý của mọi chân lý. Đó là người Cha đã tạo dựng vũ trụ, và là Đấng đã để lại dấu ấn về tình phụ tử của Ngài trên mọi góc ngách của toàn cõi vũ trụ.

Trong Ê-phê-sô 3:14-15, Phao-lô đã cầu nguyện một trong những lời cầu nguyện kỳ diệu và vĩ đại nhất của ông:

Vì lý do này, tôi quỳ gối trước mặt Cha; nhờ Ngài mà mọi gia đình trên trời, dưới đất được đặt tên [hoặc mọi gia đình trên trời dưới đất bắt nguồn từ Ngài].

Từ ngữ “gia đình” ở đây được dịch từ chữ “patria” trong tiếng Hy Lạp. Và từ đó bắt nguồn trực tiếp từ một từ tiếng Hy Lạp dành để nói về người cha, vì vậy cách dịch đơn giản và đúng

nghĩa nhất sẽ là “vai trò làm cha”. Trong sự liên hệ này, tôi cũng muốn cung cấp cho bạn bản dịch J. B. Phillips về những câu trên để thấy rõ hơn về mối liên hệ giữa người cha và gia đình hoặc vai trò làm cha. Bản Phillips dịch câu đó như sau:

Khi tôi nghĩ về sự vĩ đại của kế hoạch vĩ đại này, tôi quỳ gối trước mặt Cha (mọi vai trò làm cha ở trần gian hay trên trời đều bắt nguồn từ Ngài mà được đặt tên)...

(JBP)

Điều đó thật đáng chú ý! Mọi vai trò làm cha trong vũ trụ cuối cùng đều quay trở lại vai trò làm cha của Đức Chúa Trời; vai trò làm cha không bắt đầu trên đất, nó bắt đầu trên trời. Và đối với Đức Chúa Trời, vai trò làm cha là đòi đòi.

**... VAI TRÒ
LÀM CHA
KHÔNG BẮT
ĐẦU TRÊN
ĐẤT, NÓ ĐÃ
BẮT ĐẦU TRÊN
TRỜI. ĐỐI VỚI
ĐỨC CHÚA
TRỜI, VAI TRÒ
LÀM CHA LÀ
ĐOÌ ĐOÌ.**

Vai trò làm cha không bắt đầu với thời gian, cũng không bắt đầu với lịch sử loài người, nó bắt đầu trong cõi đòi đòi.

Trong cõi đòi đòi, Đức Chúa Trời là Cha của Chúa Jesus Christ chúng ta và Ngài được mô tả như vậy trong nhiều phần của Kinh Thánh. Phúc âm Giăng nói, “*Ban đầu... Ngôi Lời ở với Đức Chúa Trời.*” Trước công cuộc sáng tạo, Ngôi Lời đã ở với Cha, Ngài là Con đòi đòi của Đức Chúa Trời. Kinh Thánh nói rằng Ngài ở trong lòng của Cha. Mối quan hệ cá nhân, mật thiết đó giữa Đức Cha

và Đức Con đã tồn tại trước khi cuộc sáng tạo bắt đầu. Và đây chính là một đặc điểm cực kỳ đặc biệt trong khái thị Cơ Đốc. Nó làm cho Cơ Đốc giáo trở nên khác biệt với mọi đức tin tôn giáo khác mà tôi từng gặp trên thế giới. Nó tiết lộ một điều gì đó độc đáo và đặc biệt về bản chất của Đức Chúa Trời. Trong cả cõi đời đời, Đức Chúa Trời có vai trò làm cha và cũng có một mối quan hệ.

Khi Chúa Jesus đến thế gian, mục đích tối hậu của Chúa Jesus là đem đến cho Chúa Cha những người hướng lòng về Ngài. Điều này được đề cập rất nhiều trong Kinh Thánh. 1 Phi-e-rơ 3:18 nói rằng:

Chính Đấng Christ cũng đã vì tội lỗi chịu chết một lần đủ cả, là Đấng công chính thay cho kẻ bất chính, để đem chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời... (HĐTT)

**MỤC ĐÍCH CỦA
ĐỨC CHÚA
TRỜI CHÍNH LÀ
... ĐEM CHÚNG
TA ĐẾN CÙNG
CHÚA CHA
THÔNG QUA
CON NGÀI.**

Tại sao Chúa Jesus chết? Để Ngài có thể đem chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời. Chúa Jesus không phải là đích đến, Ngài là con đường. Chính Ngài đã đồng dạy tuyên bố điều đó, trong Giăng 14:6:

Đức Chúa Jêsus đáp: “Ta là đường đi, chân lý và sự sống. Chẳng bởi Ta thì không ai được đến với Cha.”

Chúa Jesus là con đường, nhưng Chúa Cha là đích đến. Tôi nghĩ rằng nhiều lần trong đức tin Cơ Đốc của mình, chúng ta thực sự bỏ lỡ mục đích

của Đức Chúa Trời. Chúng ta nói rất nhiều về Chúa Jêsus Christ, Ngài là Cứu Chúa của chúng ta, Đấng Cầu Thay của chúng ta, Đấng Trung Bảo của chúng ta, v.v. Tất cả điều đó thật tuyệt vời, nhưng mục đích của Đức Chúa Trời không dừng lại tại đó. Mục đích của Ngài không chỉ đơn thuần là đem chúng ta đến với Đức Con, nhưng đó là qua Đức Con, chúng ta được đến với Cha.

Có một điều gì đó thật ngọt ngào trong ngôn từ của Chúa Jesus trong lời cầu nguyện của Ngài ở Giăng 17. Lời cầu nguyện này mở đầu bằng chữ “Cha” (thưa Cha) và chữ này xuất hiện thêm sáu lần nữa trong cả bài cầu nguyện. Ở đây, Chúa Jesus đang cầu nguyện để các môn đệ của Ngài nhận biết danh của Đức Chúa Trời.

“Con đã bày tỏ danh Cha cho những người Cha ban cho Con từ giữa thế gian này.” (câu 6)

Rồi, Ngài nói tiếp:

“Cha Thánh ơi! Xin gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con.” (câu 11)

Và ngay khi kết thúc lời cầu nguyện của mình, Ngài lặp lại:

“Con đã bày tỏ danh Cha cho họ, và Con sẽ còn bày tỏ nữa, để tình yêu mà Cha đã yêu Con ở trong họ, và Con cũng ở trong họ nữa.” (câu 26)

Vậy, danh mà Chúa Jesus rất muốn môn đệ của Ngài nhận biết là danh gì? Đó không phải là

danh thánh Giê-hô-va. Bởi người Do Thái đã biết danh này từ mười lăm thế kỷ trước. Thế thì sự mặc khải mới lạ, đặc biệt, cùng mục đích lớn lao về Danh mà Chúa Jesus muốn các môn đệ biết là gì? Danh đó chính là “Cha.” Đó là danh tối thượng của Đức Chúa Trời. Danh đó mô tả bản chất của Đức Chúa Trời trong đặc tính đòi đòi của Ngài hoàn hảo hơn bất kỳ từ ngữ nào khác tồn tại trong ngôn ngữ của con người.

Do đó, sự mặc khải tối thượng của Đức Chúa Trời trong Tân Ước chính là sự mặc khải về Ngài là Cha. Và mục đích cuối cùng của Tân Ước, lý do tại sao Chúa Jesus đến, là để đưa chúng ta đến với Chúa Cha. Nếu chúng ta nhờ mất sự mặc khải này của Đức Chúa Trời, chúng ta đã bỏ lỡ công tác cuối cùng và trọn vẹn trong mục đích cứu chuộc của Ngài.

Khi chúng ta đến với sự khải thị đầy trọn về Đức Chúa Trời và bước vào mối quan hệ trực tiếp đó với Ngài là Cha, mối quan hệ đó sẽ lấp đầy những thiếu thốn dễ thấy trong cảm xúc của hầu hết mọi người trong nền văn hóa của chúng ta. Ba điều sẽ sản sinh ra từ sự mặc khải và mối quan hệ với Đức Chúa Trời chính là: danh phận, giá trị bản thân và sự an ninh.

**DANH PHẬN
LÀ MỘT VẤN
ĐỀ NAN GIẢI
ĐỐI VỚI CON
NGƯỜI HIỆN
ĐẠI.**

DANH PHẬN

Danh phận là một vấn đề nan giải đối với con người hiện đại. Một lời bình luận thú vị về nhu

câu này là sự thành công của loạt phim và sách có tựa đề là “Cội Nguồn.”

Nội dung của câu chuyện đó nói về một người đàn ông đang tìm kiếm danh phận và cội nguồn của mình. Cả nhân loại cũng đang bận rộn với cùng một sự tìm kiếm đó. Nhiều người nam và nữ muốn biết họ đến từ đâu, ai đứng đằng sau họ, mọi sự bắt đầu như thế nào và họ là ai. Kinh Thánh và tâm lý học đều đồng ý rằng bản thân một người không thể trả lời được câu hỏi, “Tôi là ai?” cho đến khi người ấy biết cha của mình là ai.

Ngày nay, mối quan hệ con người giữa cha mẹ và con cái đã bị đổ vỡ rất nhiều nên đã tạo ra một cuộc khủng hoảng danh phận. Câu trả lời của Cơ Đốc giáo cho cuộc khủng hoảng danh phận này là đưa người nam và người nữ vào mối quan hệ trực tiếp, cá nhân với Đức Chúa Cha thông qua Đức Con là Chúa Jesus Christ. Vì những người thực sự biết Đức Chúa Trời là Cha thì không còn bối rối với vấn đề về danh phận nữa. Bởi họ biết họ là ai - họ là con cái của Đức Chúa Trời. Cha của họ là Đấng đã tạo dựng nên vũ trụ, Ngài yêu họ và Ngài săn sóc họ.

GIÁ TRỊ BẢN THÂN

Điều đó đưa chúng ta đến nhu cầu thứ hai sẽ được cung ứng bởi sự mặc khải của Đức Chúa Cha - nhu cầu về giá trị bản thân. Tôi không thể đếm được có bao nhiêu người tôi đã gặp trong chức vụ của mình mà vấn đề lớn nhất của họ là không đánh giá đúng về bản thân. Họ đã có một bức

tranh quá thấp về bản thân, và điều đó gây cho họ nhiều nỗi đau về tinh thần và cảm xúc. 1Giăng 3:1, nói rằng:

Hãy xem Đức Chúa Cha đã ban cho chúng ta tình yêu thương lớn dường nào, đến nỗi chúng ta được gọi là con cái của Đức Chúa Trời, và chúng ta thật là con cái Ngài!

Một khi chúng ta thực sự nhận ra rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời, rằng Chúa yêu thương chúng ta một cách mật thiết và cá nhân, rằng Ngài yêu thích chúng ta, Ngài không bao giờ quá bận rộn với chúng ta và Ngài ước ao một mối quan hệ trực tiếp và cá nhân với chúng ta, thì chính những điều đó mang lại cho chúng ta giá trị bản thân. Tôi đã thấy điều này xảy ra hết lần này đến lần khác trong nhiều cuộc đời.

Một lần kia, khi tôi đang ở trong một buổi nhóm thì tình cờ gặp một người phụ nữ. Chúng tôi đang đi ngược hướng và bà ta vấp té. Sau đó bà đứng bật dậy và nói, “Ông Prince, tôi đã cầu nguyện rằng nếu Chúa muốn ông nói chuyện với tôi, thì chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Vây hả,” tôi nói “Chúng ta đã gặp nhau. Nhưng tôi chỉ có thể cho chị khoảng hai phút. Tôi đang rất bận.” Bà ấy bắt đầu cho tôi biết vấn đề của mình và sau một lúc tôi ngắt lời bà ấy. “Tôi rất tiếc, nhưng tôi chỉ còn một phút nữa. . . nhưng tôi nghĩ tôi biết vấn đề của bà rồi. Bà lặp lại theo lời cầu nguyện này nhé?” Và tôi hướng dẫn bà ấy cầu nguyện cảm ơn Chúa vì Ngài là Cha của bà

và bà là con của Ngài, rằng Ngài yêu thương bà, Ngài chăm sóc bà, bà là đặc biệt và bà thuộc về gia đình hạnh phúc nhất trần gian. Rồi tôi nói lời tạm biệt và rời đi.

Khoảng một tháng sau, tôi nhận được một lá thư từ người phụ nữ đó, bà ấy nói rằng, “Tôi chỉ muốn nói với ông rằng được gặp ông và cầu nguyện lời cầu nguyện ông hướng dẫn đã thay đổi hoàn toàn thái độ của tôi đối với cuộc sống. Lần đầu tiên, tôi thực sự có ý thức về giá trị của chính mình.”

SỰ AN NINH

Sự cung ứng thứ ba của Đức Chúa Trời qua sự mặc khải về Ngài là Cha chính là sự an ninh. Đằng sau vũ trụ không phải là một lực nâng khoa học hay một “vụ nổ lớn” nào đó, nhưng là một người Cha đầy tình yêu thương.

Một người bạn của tôi đã từng cảm thấy rất cô đơn và buồn bã, trong đêm khuya anh rảo bước trên những con đường vắng vẻ, lộng gió của thành phố. Anh ta hoàn toàn không biết liệu anh có vượt qua được nan đề của mình không. Khi anh đứng đó ở góc phố, anh bắt đầu kêu lên, hết lần này đến lần khác, “Cha ơi... Cha ơi... Cha ơi... Cha...” Và khi anh làm điều đó, anh cảm nhận mình được sự an ninh và bao bọc. Anh ta biết rằng cho dù mọi thứ có vẻ lạnh lùng và ảm đạm xung quanh mình, anh vẫn là một đứa con của một người Cha là Chúa tể cả vũ trụ mà Ngài đã tạo nên nó cho con cái Ngài.

BỒI VÌ ĐẶC TÍNH VÀ BẢN CHẤT CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI là một người Cha, cho nên mỗi người cha, theo một phương diện nào đó, đại diện cho Đức Chúa Trời. Theo một nghĩa nào đó, chúng ta có thể nói rằng một người cha, một người cha tốt, là điều giống Chúa nhất mà một người đàn ông có thể trở thành. Đó cũng như một thành tích cao nhất một người đàn ông có thể đạt được.

Tôi nhớ có một thời gian tôi liên tục đi từ buổi nhóm này đến buổi nhóm nọ, từ hội nghị này đến hội nghị khác, để truyền giảng trước những đám đông lớn và nhận được sự đáp ứng tốt từ mọi người. Nhưng sau đó, tôi nghe có một người đàn ông đưa ra lời tuyên bố này: “Chuyên gia chính là người đàn ông xa nhà với chiếc cặp sách.” Lời này xuyên thấu tim tôi. Tôi tự nghĩ, lời nhận xét này thực sự mô tả về tôi. Tôi là một người đàn ông xa nhà với một chiếc cặp. Mọi người xem tôi như là một chuyên gia, nhưng trên thực tế, chuyện gì đang xảy ra trong nhà tôi?

Chúa đã thách thức tôi, theo một cách hoàn toàn mới, rằng tôi phải thành công, nhưng trước hết, là ở vị trí một người chồng và một người cha trước khi tôi có thể thành công trong bất kỳ vị trí nào khác. Vì thành công ở những vị trí khác nhưng thất bại trong vai trò làm cha, thì trong cái nhìn của Chúa, đó là sự thất bại.

Tôi tin rằng điều này đúng với nhiều người đàn ông trong nền văn hóa của chúng ta ngày nay. Họ có thể thành công ở nhiều vị trí: trên sân gôn, với vị trí là chủ tịch ngân hàng, là một diễn viên, hay thậm chí là một mục sư, nhưng vẫn thất bại trong gia đình. Và tôi muốn nhấn mạnh rằng nếu bạn thất bại trong gia đình trong vai trò làm cha, thì không có thành công nào khác có thể bù đắp cho thất bại đó.

Trong 1Cô-rinh-tô 11:3, Phao-lô khi nói về mối quan hệ giữa Đức Chúa Trời và gia đình, ông nói:

Dù vậy, tôi muốn anh em hiểu rằng: Đấng Christ là đầu của người nam [hoặc chồng], người nam là đầu của người nữ, và Đức Chúa Trời [Cha] là đầu của Đấng Christ.

Vì vậy, Đấng Christ là đầu của người chồng và theo thứ tự đó, người chồng là đầu của vợ và gia đình mình. Thật vậy, theo một nghĩa nào đó, người đàn ông (chồng và cha) đại diện cho Đấng Christ trong gia đình của mình. Mối quan hệ của người cha đối với gia đình mình cũng giống như mối quan hệ của Đấng Christ đối với chính ông ấy.

Có ba chức vụ chính của Đấng Christ mà sẽ mãi mãi gắn liền với Ngài, đó là: thầy tế lễ, tiên tri và nhà vua. Hãy để tôi giải thích ngắn gọn những gì bao gồm trong mỗi chức vụ.

Là một thầy tế lễ, người cha đại diện cho gia đình của mình trước mặt Đức Chúa Trời.

Là một tiên tri, người cha đại diện cho Đức Chúa Trời đối với gia đình mình.

Là một vị vua, người cha thay mặt Đức Chúa Trời cai quản gia đình của mình.

NGƯỜI CHA LÀ THẦY TẾ LỄ TRONG GIA ĐÌNH, người cha đại diện cho gia đình trước Chúa trong sự cầu nguyện và cầu thay. Sự thành công của người cha trong hai chức vụ còn lại gắn kết rất chặt chẽ với thành công của người cha đó trong vị trí của một người cầu thay và một thầy tế lễ. Nếu người cha thành công với tư cách là người cầu thay, ông ta sẽ có thể thành công với tư cách là nhà tiên tri và nhà vua. Nhưng nếu người cha không hiểu được cách thực hành trong chức vụ cầu thay cho gia đình, thì sẽ rất khó để ông ấy trở thành tiên tri hoặc nhà vua trong gia đình mình.

Có một số ví dụ rất hay trong Kinh Thánh về những người cha đã thực hành chức vụ cầu thay. Ở phần mở đầu sách Gióp, chúng ta đọc về Gióp như một người trọn vẹn và công chính trước mặt Đức Chúa Trời. Ông có bảy con trai và ba con gái, và mỗi tuần một ngày, gia đình ông gặp mặt tại nhà của một trong những đứa con trai của ông để dự tiệc và thông công với nhau. Vào cuối mỗi

tuần, Gióp dậy sớm và dâng tế lễ cho các con trai mình, vì ông tự nhủ: có lẽ chúng đã phạm tội và bất chính với Chúa. Vậy nên, ông thường dâng tế lễ thay cho họ.

Theo thuật ngữ của Cựu Ước thì việc dâng tế lễ như Gióp đã làm là tương ứng với chức vụ cầu thay cho con cái dưới giao ước mới trong Đấng Christ. Mỗi người cha được kêu gọi để trở thành người cầu thay cho con cái của mình.

Rồi, chúng ta cùng ngược dòng lịch sử về với quốc gia Y-sơ-ra-ên và thấy họ bị bắt làm nô lệ ở Ai Cập dưới bóng tối và sự áp bức. Đức Chúa Trời đã cung cấp cho họ sự giải cứu thông qua sự hy sinh của con chiên lễ Vượt Qua. Điểm mấu chốt để phân biệt giữa người Y-sơ-ra-ên và người Ai Cập chính là Lễ Vượt Qua, và điều đó cung cấp sự giải cứu cho mọi gia đình Y-sơ-ra-ên. Thần hủy diệt tuần hành mỗi gia đình Ai Cập và giết các con đầu lòng. Nhưng vì huyết của con chiên của lễ Vượt Qua, thần hủy diệt không được phép làm đổ máu trong bất kỳ gia đình Y-sơ-ra-ên nào. Huyết đó đã được áp dụng như thế nào? Ai

đã áp dụng nó? Xuất 12:3:

**NGƯỜI CHA
ĐƯỢC ĐỨC
CHÚA TRỜI BỎ
NHIỆM THÀNH
MỘT THÀY TẾ
LỄ THAY CHO
GIA ĐÌNH.**

Hãy nói với toàn thể hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng vào ngày mùng mười tháng này, mỗi gia trưởng [người cha] phải bắt một con chiên con, mỗi nhà một con...

Ai chịu trách nhiệm chọn chiên? Người cha. Ai chịu trách

nhiệm giết chiên? Người cha. Ai chịu trách nhiệm bôi máu trên cột nhà? Cũng là người cha. Nói cách khác, người cha được Đức Chúa Trời bổ nhiệm thành một thầy tế lễ thay cho gia đình mình. Trách nhiệm của người cha là dẫn dắt gia đình của mình đến với sự cứu rỗi mà Chúa đã ban. Theo như tôi hiểu về khái niệm của Kinh Thánh, không ai khác có thể thay thế vai trò của người cha. Nếu người cha hoàn thành chức phận của mình như một thầy tế lễ, bôi máu trên mành cửa, thì cả gia đình sẽ an toàn. Nếu người cha thất bại, thì không ai có thể thay thế vị trí đó để bảo vệ cho gia đình mình.

Tôi tin rằng Đức Chúa trời ban khái niệm đó cho chúng ta là bởi vì nó vẫn còn được áp dụng cho đến ngày nay. Có những điều trong lĩnh vực thuộc linh mà chỉ người cha mới có thể làm cho gia đình của mình, không thể ủy thác cho bất kỳ ai khác. Người cha có thể phục vụ với chức vụ thầy tế lễ được Chúa công nhận cho gia đình, nhưng Ngài không bị ép buộc để công nhận chức vụ đó ở bất kỳ người nào khác ngoài người cha. Người cha có trách nhiệm đem đến sự bảo vệ thiên thượng cho gia đình của mình.

Tôi sẽ chỉ ra một lễ thật đáng kinh ngạc về chức vụ của Chúa Jesus trong Tân Ước. Đó là một lễ thật mà tôi đã học được qua kinh nghiệm cá nhân. Khi người ta đến với tôi để nhờ cầu nguyện

**TRÁCH NHIỆM
CỦA NGƯỜI
CHA LÀ ĐEM
ĐẾN SỰ BẢO
VỆ THIÊN
THƯỢNG CHO
GIA ĐÌNH CỦA
MÌNH.**

cho một đứa trẻ, tôi đã học được cách để hỏi thế này, “Anh chị có phải là phụ huynh đứa trẻ này không? Anh chị có phải là cha hay mẹ của cháu bé này không?” Đôi khi câu trả lời sẽ là, “Không. Chúng tôi chỉ là hàng xóm; cha mẹ của cháu bé đã không muốn đến.” Đức Chúa Trời chỉ rõ cho tôi rằng tôi không có cơ sở Kinh Thánh để cầu nguyện cho một đứa trẻ như thế. Nếu bạn nghiên cứu về chức vụ của Chúa Jesus, bạn sẽ thấy rằng Ngài không bao giờ chữa lành hay đuổi quỷ cho một đứa trẻ nếu không dựa trên đức tin của cha hoặc mẹ nó hoặc là cả hai người. Ngài luôn yêu cầu cha mẹ đứa trẻ vận dụng đức tin cho nó.

Điều này rất dễ thấy trong câu chuyện về đứa bé bị động kinh được ghi lại trong Mác 9. Chúa Jesus vừa từ núi hóa hình xuống thì gặp một cảnh tượng đó là các môn đồ của Ngài không đuổi được tà linh động kinh ra khỏi một đứa bé. Chúa Jesus bắt đầu nói chuyện với người cha và Ngài hỏi ông ta xem đứa bé đã bị như thế bao lâu. Người cha trả lời, “từ khi cháu còn bé.” Rồi ông ấy nói tiếp:

Quý đã nhiều lần ném cháu vào lửa, vào nước, để giết cháu đi. Nhưng nếu Thầy có thể làm được gì, xin thương xót chúng tôi và giúp cho!” Đức Chúa Jêsus đáp: “Sao lại nói ‘nếu Thầy có thể làm được’? Ai tin thì mọi việc đều được cả.” (Mác 9:22-23)

Một ngày nọ, tôi thật phẫn khởi khi nhận ra Chúa Jesus muốn người cha phải chịu trách nhiệm thực hành đức tin thay cho đứa con của mình. Rõ ràng ở đây, đứa trẻ tự thân nó không thể vận dụng

đức tin, nhưng trong mọi trường hợp Chúa Jesus đều không đòi hỏi chính đứa trẻ phải có đức tin. Ngài yêu cầu người cha vận dụng đức tin thay cho con của mình. Tôi tin rằng trách nhiệm của cha mẹ là vận dụng đức tin trong sự cầu thay cho con cái của họ và dẫn dắt chúng đến với Đức Chúa Trời qua Chúa Jesus Christ. Bạn có thể tự mình tra xem Kinh Thánh và bạn sẽ thấy rằng Chúa Jesus không bao giờ giúp đỡ cho một đứa trẻ nếu không có cha hoặc mẹ của nó vận dụng đức tin thế cho nó. Ngài sẽ không đi ngược lại với nguyên tắc từ ngàn xưa của Đức Chúa Trời.

Cuối cùng, chúng ta hãy cùng xem câu chuyện về người cai ngục ở thành Phi-líp trong Công vụ 16:31. Trong khi Phao-lô và Si-la đang bị cầm tù, Đức Chúa Trời đã can thiệp bằng một trận động đất, các cửa ngục đều mở tung và xiềng của các tù nhân đều rớt ra cả. Viên cai ngục đã buông mình dưới chân Phao lô và Si-la mà rằng: “Thưa các ngài, tôi phải làm gì để được cứu?”

Câu 31 nói:

*... Hãy tin Chúa là Đức Chúa Jesus thì
ông và cả gia đình ông sẽ được cứu.*

Hãy xem trường hợp của viên quản ngục, với tư cách là một người cha, ông được Đức Chúa Trời ban cho đặc quyền để vận dụng đức tin cứu rỗi cho cả gia đình của ông. Nhưng than ôi, quá nhiều lần khi trích dẫn câu Kinh Thánh đó, chúng ta thường bỏ phần cuối của câu, “... và cả gia đình ông.”

TRÁCH NHIỆM CHÍNH THỨ HAI CỦA MỘT NGƯỜI CHA LÀ LÀM tiên tri cho gia đình mình; hay nói cách khác, người cha đại diện cho Đức Chúa Trời đối với gia đình mình.

Điều đầu tiên, không thể chối cãi được, mà chúng ta cần phải nhận thấy đó là người cha đại diện cho Chúa đối với gia đình mình. Người cha có thể muốn làm chức vụ đó, có thể đã thực hiện tốt hoặc có thể đã thi hành chức vụ đó một cách tồi tệ, nhưng điều căn bản là ông ta phải thi hành chức vụ đó. Các bác sĩ tâm thần, các nhà xã hội học và những người trong chức vụ hầu như đều đồng ý rằng một đứa trẻ thường hình thành ấn tượng đầu tiên về Đức Chúa Trời từ người cha của nó. Tôi tin rằng đây là ý định của Chúa. Một trong những trách nhiệm quan trọng nhất mà Đức Chúa Trời trao cho loài người chính là làm người đại diện cho Ngài trước những người khác.

Phản ứng đầu tiên của một người với Chúa chịu ảnh hưởng rất nhiều từ kiểu người cha trên đất của họ. Nếu một người có một người cha tốt

bụng, ám áp và dễ gần gũi, người đó thường sẽ dễ dàng đến với Chúa với cùng suy nghĩ mà họ có với người cha thuộc thể của mình. Nhưng nếu người ấy có một người cha không tử tế, hay phê phán và luôn đưa ra những yêu cầu vô lý và quá đáng, thì người đó rất có thể sẽ nghĩ về Chúa theo cách tương tự. Họ sẽ thấy Đức Chúa Trời luôn đưa ra những yêu cầu mà nhân loại không bao giờ có thể đáp ứng nổi, họ nghĩ rằng đó là những yêu cầu phi thực tế, quá luật pháp và khắc khe. Đôi khi, cũng có những người có một người cha thực sự tàn nhẫn và xấu xa. Và thông thường, một người như vậy vô thức gán những thuộc tính đó từ người cha tự nhiên sang Đức Chúa Trời. Do đó, dù không có bất kỳ lý do nào, họ vẫn có một thái độ tiêu cực với Chúa chỉ bởi những hành vi của cha họ.

Làm thế nào một người cha có thể đại diện cho Đức Chúa Trời đối với gia đình mình – để trở thành một nhà tiên tri cho những điều tốt đẹp chứ không phải những điều xấu xa? Trong Ê-phê-sô 6:4, Phao-lô viết thư cho những người cha rằng:

Hỡi những người làm cha, đừng làm cho con cái mình tức giận, nhưng hãy nuôi nấng chúng trong kỷ luật và sự khuyên dạy của Chúa.

Một lần nữa, trong Cô-lô-se 3:21:

Hỡi những người làm cha, đừng chọc giận con cái mình, e chúng nản lòng chững.

Tân Ước, cũng như Cựu Ước, rất rõ ràng và trực tiếp đặt trách nhiệm dạy dỗ và hướng dẫn thuộc linh cho con cái trên vai người cha. Tất nhiên, các bà mẹ có một ảnh hưởng lớn đối với con cái và cũng đóng góp rất lớn cho sự tăng trưởng thuộc linh của chúng, nhưng về căn bản, người cha vẫn là người chịu trách nhiệm chính để hướng dẫn thuộc linh cho con cái.

Nếu một người cha không làm điều đó, thì cũng không ai khác thực sự có thể đảm nhận trách nhiệm đó.

Phần lớn những người cha, nếu họ nhận thức về trách nhiệm dạy dỗ con cái của mình, thì họ rất hài lòng khi gửi nó đến trường Chúa nhật, đến nhà thờ, giao cho mục sư hoặc những lãnh đạo giới trẻ. Điều rất thường xảy ra đó là, khi đưa con của họ trở nên hư đốn, họ sẽ bắt đầu đổ lỗi cho nhà thờ hoặc ban thanh niên. Nhưng một người cha không bao giờ có thể thoái thác trách nhiệm vốn là của mình trong việc nuôi dạy con cái theo kỷ luật và sự chỉ dẫn của Chúa. Đó là một trong những trách nhiệm thiêng liêng mà không thể chuyển nhượng cho bất kỳ ai khác được.

Phao-lô cho chúng ta biết khi làm điều này, người cha phải dè chừng trước hai mối nguy. Mối nguy đầu tiên là sự nổi loạn ở đứa trẻ. Người cha sẽ chống lại sự nổi loạn bằng cách duy trì một kỷ luật vững vàng - không cho phép con cái bướng

**...VỀ CĂN
BẢN, NGƯỜI
CHA VẪN CHỊU
TRÁCH NHIỆM
CHÍNH ĐỂ
HƯỚNG DẪN
THUỘC LINH
CHO CON CÁI.**

bình hoặc vô trách nhiệm, không cho phép chúng cãi lại và mong đợi chúng sẽ thực hiện những gì chúng được dạy bảo một cách nhanh chóng, yên lặng và thuận phục. Khi con cái được nuôi dưỡng theo cách đó, cha mẹ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều khi đưa ra những lời hướng dẫn cho chúng.

Tuy nhiên, người cha cũng phải dè chừng đối với thái cực ngược lại đó là sự thất vọng. Nếu người cha nghiêm khắc quá đáng, lúc nào cũng chỉ trích và đòi hỏi, thì rất có thể đứa trẻ sẽ trở nên chán nản và có thái độ, “Ồ, điều đó không tốt. Có gì tôi làm mà hài lòng được cha tôi đâu, vì vậy tôi vẫn thử dù điều đó không tốt.” Lời cảnh báo mà Phao-lô đưa ra là: “đừng làm cho con cái mình tức giận” và “đừng chọc giận con cái mình, e chúng nản lòng chẳng.”

Tôi đã làm việc với nhiều trường hợp gặp vấn đề nghiêm trọng về tình cảm khi họ tìm đến tôi nhờ giúp đỡ. Tôi không thể nói với bạn bao nhiêu lần tôi đã phát hiện ra rằng thái độ tiêu cực của họ - thiếu giá trị bản thân, cảm giác thất bại, thất vọng - là đến từ thời thơ ấu của họ, họ đã trải qua sự đối xử tiêu cực, chẳng hạn như bị chỉ trích, bị hạ thấp hoặc là nhận những lời quở trách vô lý trước mặt những thành viên khác. Sự đối xử như thế đã để lại một dấu ấn hoặc một vết thương trong tâm hồn của đứa trẻ mà có thể đến hai ba mươi năm sau vẫn chưa lành. Vậy nên, người cha cần phải cẩn thận để duy trì kỷ luật nhưng mặt khác người cha cũng không được gây con cái mình bực tức hoặc nản lòng bởi những yêu cầu vô lý hoặc quá đáng.

Để đáp ứng trách nhiệm của mình với gia đình, người cha phải luôn ghi nhớ rằng việc thường xuyên trò chuyện với con cái là rất cần thiết. Nếu người cha không duy trì kiểu giao tiếp đó, thì ông ấy không thể hoàn thành trách nhiệm của mình. Cuộc trò chuyện giữa cha và con thường có hiệu quả nhất trong môi trường không mang tính tôn giáo. Nếu những đứa trẻ nhận thấy sự hướng dẫn của cha chúng liên hệ với một điều gì đó thật cứng nhắc, nghiêm trang và giáo điều thì cuối cùng chúng sẽ có xu hướng phản nộ với cả tôn giáo và lời chỉ dẫn. Tôi có thể nghĩ ra rất nhiều trường hợp của những người gặp nan đề đến từ tình huống đó.

Điều quan trọng trong sự giao tiếp với con cái là đừng chỉ một mình nói chuyện với chúng mà hãy để chúng nói chuyện với bạn. Những đứa trẻ ương ngạnh hầu như luôn có một lời khiêu nại chung: “Cha mẹ chúng cháu không bao giờ lắng nghe chúng cháu.” Vì vậy, bạn phải học để lắng nghe. Hãy để con bạn nói chuyện, hãy để cậu ấy hoặc cô ấy bày tỏ bản thân, hãy để chúng nêu ra vấn đề của chúng và đừng cố gắng làm điều đó trong một bầu không khí quá tôn giáo.

Nguyên tắc này được nêu ra trong luật pháp, Môi-se đã cho người Y-sơ-ra-ên những hướng dẫn rất rõ ràng và thiết thực về cách nuôi dạy con cái. Phục truyền 11:18-21:

Vậy hãy ghi lòng tạc dạ những lời tôi nói với anh em, buộc chúng vào tay làm dấu và đeo lên trán làm hiệu. Hãy dạy dỗ những lời đó cho con cái anh em, và

phải nhắc đến khi anh em ngồi trong nhà cũng như lúc ra ngoài đường, khi anh em đi ngủ cũng như lúc thức dậy. Cũng phải viết các lời đó lên khung cửa nhà và trước cổng thành để ngày nào các tầng trời còn che trên đất [thiên đàng trên đất] thì anh em và con cái anh em còn được sống trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ anh em.

Tôi rất ấn tượng khi phát hiện ra cụm từ “thiên đàng trên đất” đến từ Kinh Thánh.

Hơn nữa, đó là một mô tả về những gì Đức Chúa Trời mong đợi ở các gia đình của dân sự Ngài. Tôi nhìn xung quanh nền văn minh hiện đại của chúng ta và tự nhủ, “Có bao nhiêu gia đình ở quốc gia này ngày nay có thể được mô tả là ‘thiên đàng trên đất’? Tôi sẽ nói không chút do dự rằng tỷ lệ là rất nhỏ.”

**... HÃY ĐỂ LỜI
CHÚA TRỞ
THÀNH CHỦ ĐỀ
CHÍNH TRONG
CUỘC SỐNG
GIA ĐÌNH BẠN.**

Một lý do chính yếu cho điều này là những người cha đã không làm được những gì Mô-i-se nói họ nên làm. Thực ra, Mô-i-se nói rằng: “Hãy dạy dỗ Lời Chúa, những lẽ thật về đức tin cho con cái anh em. Hãy thường xuyên nói những lời đó ra, dù khi anh em ngồi xuống, khi đứng dậy, hoặc khi anh em đang đi đường.” Nói cách khác, hãy để Lời Chúa trở thành chủ đề chính trong cuộc sống gia đình bạn.

Đừng chỉ dành riêng việc giảng dạy Kinh Thánh cho nhà thờ, trường Chúa nhật hay nhóm thanh niên. Hãy để Lời Chúa Trời có một vị trí rất tự nhiên trong cuộc sống hàng ngày và trong các cuộc trò chuyện với gia đình. Hãy để điều này trở nên tự nhiên và thiết thực. Hãy để con cái bạn thấy Lời Chúa hiệu quả như thế nào trong các tình huống thực tế.

Tôi xin trích dẫn lời chứng của cố Tiến sĩ V. Raymond Edman, từng là hiệu trưởng của Đại học Wheaton, ông đã nói: “Khi nhìn lại cách nuôi dạy con cái mình, nếu tôi có cơ hội được làm điều đó một lần nữa, tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho chúng trong các hoạt động đơn giản, không mang tính tôn giáo.” Tôi nói, “Amen.” với điều này. Nếu có thời gian nuôi dạy con cái tôi một lần nữa, đó là những gì tôi cần phải làm. Tiến sĩ Edman phát hiện ra rằng những điều mà con cái chúng ta khi trưởng thành nhớ nhất là những khoảng thời gian thân mật ở bên nhau.

Một cuộc trò chuyện thực sự với con cái không thể đạt được chỉ trong vòng năm phút. Và thông thường những điều quan trọng nhất lại được nói một cách ngẫu nhiên hoặc thân mật vào thời điểm mà bạn ít ngờ tới. Chẳng hạn, khi đi câu cá, khi làm vườn, cắt cỏ, lúc dọn dẹp nhà để xe hoặc tìm hiểu lý do tại sao xe không chạy. Chính những tình huống như thế tạo ra những cuộc trò chuyện đúng nghĩa giữa cha mẹ và con cái. Và đây là lúc người cha có thể chỉ dạy cho con cái mình những nguyên tắc sâu sắc trong Lời Chúa. Nhưng nếu chỉ thực hiện việc « nhóm lễ bái gia đình » thôi thì

chưa hẳn giải quyết được điều này. Việc dạy con phụ thuộc rất nhiều vào cách sử dụng khoảng thời gian còn lại trong gia đình.

VAI TRÒ CỦA MỘT VỊ VUA LÀ ĐỂ CAI QUẢN HOẶC lãnh đạo là chức vụ thứ ba của người cha trong gia đình.

Ở nước Mỹ thời nay, “vua” không phải là một từ ngữ dễ chấp nhận, mặc dù nó là một từ ngữ được sử dụng xuyên suốt Kinh Thánh. Nếu bạn không thích từ ngữ vua, chúng ta có thể thay thế thành từ “người cai quản”. Trong mọi trường hợp, chức năng của người cha là cai quản, lãnh đạo gia đình của mình thay cho Chúa.

Nếu chúng ta mở trong 1Ti-mô-thê, Phao-lô thảo luận về tiêu chuẩn cho một người đàn ông muốn tiếp quản vị trí của một trưởng lão, giám mục hoặc chấp sự. Nhiều từ ngữ khác nhau được sử dụng, nhưng mục đích là để mô tả một người sẽ lãnh đạo hoặc quản trị dân sự của Đức Chúa Trời. Điều quan trọng nhất trong tất cả các phẩm chất cho chức vụ đó là tình trạng của gia đình của người ấy. Người ấy thực hiện trách nhiệm của mình trong gia đình như thế nào? Đây là những gì Phao-lô nói trong 1Ti-mô-thê 3:4-5:

Người ấy phải khéo quản trị gia đình mình, dạy dỗ con cái luôn biết thuận phục và lễ phép; vì người nào không biết quản trị gia đình mình thì làm sao chăm sóc Hội Thánh của Đức Chúa Trời được?

Một người đàn ông được kỳ vọng khéo quản trị nhà riêng của mình. Ông ấy được mong đợi sẽ thực thi thẩm quyền và dạy dỗ con cái luôn biết thuận phục và lễ phép. Nếu một người đàn ông không thể đạt được điều đó ở nhà, Phao-lô cho biết ông ấy không có hy vọng thành công với tư cách là một người người cai quản, điều hành hay lãnh đạo trong Hội Thánh Đức Chúa Trời.

Từ “cai quản”, theo nghĩa đen trong tiếng Hy Lạp, có nghĩa là “nổi bật”, hoặc “người ở vị trí đứng đầu.” Nó chứa nhiều ý tưởng liên quan. Tôi sẽ cung cấp cho bạn một vài cách khác nhau để bạn có thể hiểu từ ngữ đó, “cai quản” có thể hiểu là: cai trị, dẫn dắt, đứng ở đầu, bảo vệ, kiểm soát. Về cơ bản, điều đó có nghĩa là người cha là người đứng đầu gia đình, ông ấy ở phía trước, ông ấy là tấm gương, ông ấy đứng giữa gia đình mình, tất cả những nguy hiểm, áp lực của cuộc sống. Điều đó có nghĩa, ông ấy là một người đàn ông và đảm bảo những điều kiện cần có. Ông ấy có thứ mà người đời gọi là có “gan”. Thật vậy, một người đàn ông và một người cha trong gia đình cần phải có sự can đảm hay gọi là người có “gan”.

Sau đó, Phao-lô nói tiếp rằng sự lãnh đạo thành công tại nhà là điều thiết yếu cho sự lãnh đạo trong Hội Thánh. Có lý do hẳn hoi cho điều

này: gia đình đúng thực là Hội Thánh trong thế giới thu nhỏ.

Trong một Hội Thánh có ba thành phần chính: mục sư hay người chăn bầy; chấp sự hay người trợ giúp; và hội chúng hay bầy chiên. Những thành phần đó tương ứng với ba nhân tố chính trong gia đình. Trong nhà, người cha có trách nhiệm như mục sư hay người chăn bầy. Người vợ theo Kinh Thánh, là người trợ giúp, được tạo ra để giúp đỡ chồng như một chấp sự. Con cái chính là hội chúng hay gọi là bầy chiên. Đức Chúa Trời đã xây dựng trong gia đình tất cả những điều cơ bản tạo nên một Hội Thánh thời Tân Ước đúng nghĩa. Thật vậy, Chúa bảo những người cha rằng: “Hãy quản trị thành công Hội Thánh nhỏ của con, Hội Thánh mà Ta đã giao cho con trong nhà riêng, và sau đó con sẽ đủ tiêu chuẩn để được thăng chức trong Hội Thánh của Đức Chúa Trời.”

Tôi cũng muốn nói điều này từ những sự quan sát và trải nghiệm: Bạn có thể xây dựng một hội chúng lớn với nhiều thành viên tham dự trong nhà thờ, nhưng suy cho cùng, một hội chúng không mạnh hơn các gia đình tạo nên nó. Nếu các gia đình không trật tự, thì Hội Thánh cũng không thể trật tự.

... SỰ LÃNH ĐẠO THÀNH CÔNG TẠI NHÀ LÀ ĐIỀU THIẾT YẾU CHO SỰ LÃNH ĐẠO TRONG HỘI THÁNH.

... MỘT HỘI CHÚNG KHÔNG MẠNH HƠN NHỮNG GIA ĐÌNH TẠO NÊN NÓ.

Có một nhân vật trong Kinh Thánh đã trở thành tấm gương của một người cha biết chấp nhận và hoàn thành trách nhiệm cai quản, điều hành và làm vua trong gia đình, đó chính là Áp-ra-ham. Có một phân đoạn rất ý nghĩa trong Sáng thế ký 18, Chúa đang nói về Áp-ra-ham. Ngài tiết lộ lý do Ngài đã chọn Áp-ra-ham làm người đứng đầu một đất nước mà cuối cùng là để mang lại sự cứu chuộc cho toàn nhân loại.

Tôi không biết liệu bạn đã bao giờ tự hỏi tại sao Chúa lại chọn Áp-ra-ham, trong khi có hàng trăm ngàn người đương thời với ông trên khắp đất. Nhưng từ hàng trăm ngàn người đó, Đức Chúa Trời chỉ chọn một người. Có phải lý do Chúa chọn Áp-ra-ham là một sự ngẫu nhiên chưa được giải đáp. Không phải như thế đâu. Bởi vì Chúa cho chúng ta biết chính xác lý do Ngài chọn người đàn ông này, Áp-ra-ham, để làm tổ phụ của một dòng dõi mới, mà qua dòng dõi này sự cứu rỗi đến với tất cả các dòng dõi khác. Sáng thế ký 18:17-19:

Đức Giê-hô-va nói: “Lẽ nào Ta giấu Áp-ra-ham điều Ta sắp làm sao? Áp-ra-ham chắc chắn sẽ thành một dân lớn và hùng mạnh; tất cả các dân tộc trên thế giới đều sẽ nhờ người mà được phước. Ta đã chọn người để truyền dạy [truyền lệnh] con cái và dòng dõi người sau này gìn giữ đường lối của Đức Giê-hô-va bằng cách làm điều công chính và ngay thẳng, để Đức Giê-hô-va thực hiện điều Ngài đã hứa với Áp-ra-ham.”

Đầu tiên, chúng ta hãy nhìn vào ý nghĩa của tên Áp-ra-ham. Tên ban đầu của ông là Áp-ram, nghĩa là “cha cao quý”. Sau đó, khi Đức Chúa Trời lập giao ước, Ngài chúc phước và hứa ban cho ông đông đảo con cháu, Chúa đã đổi tên của ông thành Áp-ra-ham, có nghĩa là “cha của nhiều dân tộc.” Nhưng điều đầu tiên bạn có thể thấy trong cả hai hình thức tên của ông, ấy là: Ông là một người cha. Điều đó rất có ý nghĩa. Đức Chúa Trời chọn Áp-ra-ham làm cha.

Thứ hai, việc làm trọn vai trò làm cha, ảnh hưởng lớn đến việc xây dựng một dân tộc hùng mạnh. Chúa đã nói về Áp-ra-ham, “... [ông] chắc chắn sẽ thành một dân lớn và hùng mạnh.” Tại sao điều đó có thể xảy ra? Bởi vì Chúa có thể tin tưởng ông hoàn thành nghĩa vụ của mình như một người cha.

Thứ ba, tại sao Đức Chúa Trời chọn Áp-ra-ham? Ngài đã tự khẳng định rằng: “Ta đã chọn người để truyền dạy con cái và dòng dõi người sau này gìn giữ đường lối của Đức Giê-hô-va bằng cách làm điều công chính và ngay thẳng, để Đức Giê-hô-va thực hiện điều Ngài đã hứa với Áp-ra-ham.” Đức Chúa Trời đã thấy gì ở Áp-ra-ham khiến Ngài chọn ông ấy? Ngài thấy rằng ông sẽ truyền dạy con cái và gia đình mình gìn giữ đường lối của Chúa. Ngài có thể tin tưởng Áp-ra-ham để hoàn thành nghĩa vụ với tư cách là người điều hành của gia đình.

Từ “truyền lệnh” là một từ ngữ mạnh mẽ. Nó gần như là một từ ngữ mang tính quân sự. Có thể có một số người mẹ hoặc vợ sẽ hỏi, “Có

phải ông đang nói về việc trở thành một nhà độc tài không?” Không phải vậy đâu, tôi chỉ đang nói về một người đàn ông đích thực - là một người đàn ông biết vị trí và trách nhiệm của mình. Có những tình huống mà người đàn ông dưới quyền của Chúa có trách nhiệm truyền lệnh cho gia đình của mình.

...VIỆC LÀM

Ông có trách nhiệm nói,

TRỌN VAI TRÒ

CỦA NGƯỜI

CHA, ẢNH

HƯỞNG LỚN

ĐẾN VIỆC

XÂY DỰNG

MỘT DÂN TỘC

HÙNG MẠNH.

“Để làm hài lòng Chúa và được Chúa ban phước, đây là một vài điều chúng ta sẽ thực hiện trong gia đình. Chúng ta sẽ làm điều này, nhưng sẽ không làm điều kia.” Một người cha có quyền quyết định một số quy tắc của gia đình: thời gian nào gia đình sẽ ăn cùng nhau, thời gian nào con cái phải ở nhà, hình thức giải trí nào được phép, thời lượng dành cho ti-vi và các chương trình. Một người cha không chỉ có quyền mà còn là có nhiệm vụ chỉ huy gia đình của mình trong những lĩnh vực này. Đức Chúa Trời phán rằng, “Ta sẽ đem đến cho Áp-ra-ham điều mà Ta đã hứa bởi vì Ta có thể tin tưởng người thực hiện điều mà Ta đã giao.”

Thứ tư, xuyên suốt phần còn lại của Kinh Thánh, Áp-ra-ham trở thành một khuôn mẫu cho tất cả những người tin sau này. Thật vậy, Tân Ước nói rằng chúng ta là con cái của Áp-ra-ham bởi đức tin và chúng ta cần phải noi theo dấu đức tin của tổ phụ chúng ta, Áp-ra-ham. Bước đi theo dấu

đức tin của Áp-ra-ham có nghĩa là chúng ta cần phải hành xử trong gia đình mình giống như cách Áp-ra-ham hành xử trong gia đình ông.

Khi kết thúc phần này, hãy để tôi vẽ nên một sự tương phản. Có một người đàn ông khác đã đi một chặng đường dài với Áp-ra-ham, biết nhiều điều Áp-ra-ham biết và thấy nhiều điều Đức Chúa Trời đã làm cho Áp-ra-ham. Tên ông ta là Lót. Nhưng đã đến lúc Áp-ra-ham và Lót phải phân rẽ nhau vì bầy chiên và bò của họ quá nhiều đến nỗi họ không thể sống cùng nhau. Và Áp-ra-ham, là người lịch sự, nói với Lót rằng, “Cháu chọn đi, nếu cháu chọn bên nào đi nữa thì bác sẽ nhường cháu và chọn bên ngược lại.” Lót đã chọn đi về phía Sô-đôm, một nơi cực kỳ gian ác. Sau đó, khi chúng ta đọc tiếp về Lót, ông và gia đình đã ở trong thành Sô-đôm và sự phán xét của Chúa sắp sửa xảy đến trên thành phố. Lót đã tuyệt vọng tìm cách để đưa các con rể và hết thảy gia đình ra khỏi thành nhưng ông đã thất bại. Khi trốn thoát và nhìn lại những tàn tích âm ỉ của Sô-đôm, Lót nhận ra rằng nhiều người trong gia đình ông đã bị thiêu rụi trong đồng đồ nát đó và ông phải chịu trách nhiệm vì đã dẫn họ vào thành.

Hỡi những người làm cha, bạn có thể đã dẫn con cái bạn vào Sô-đôm, nhưng bạn không thể dẫn chúng ra khỏi đó được đâu. Thật là một trách nhiệm đáng sợ đặt lên vai của Lót trong vai trò làm cha. Ông đã dẫn con cái mình vào một nơi tội lỗi và sự phán xét sau cùng, mà không thể đưa chúng ra ngoài một lần nữa.

KHI NGƯỜI LÀM CHA THẤT BẠI TRONG VAI TRÒ CỦA MÌNH

6

GIẢ SỬ NGƯỜI LÀM CHA THẤT BẠI CHUYỆN GÌ SẼ XẢY ĐẾN cho gia đình? Hoặc giả sử mọi người cha trong một quốc gia đều thất bại. Điều gì sẽ xảy đến trên quốc gia đó? Bởi vì Đức Chúa Trời biết Áp-ra-ham sẽ hoàn thành nghĩa vụ làm cha của mình, nên Ngài đã hứa rằng ông sẽ trở thành một dân tộc vĩ đại và hùng mạnh. Nhưng điều gì xảy đến trên một đất nước nơi mà những người cha không hoàn thành nghĩa vụ của họ?

Trong Phục truyền 28, Môi-se liệt kê hai điều: thứ nhất, các phước lành sẽ đến với dân sự của Chúa nếu họ vâng lời Ngài; Thứ hai, những lời nguyền rủa sẽ đến với họ nếu họ không vâng lời Ngài. Mười bốn câu đầu tiên chứa đựng các phước lành. Các câu còn lại của chương, từ câu 15 đến câu 68, liệt kê những lời nguyền rủa dành cho sự bất tuân khi không đi theo đường lối Đức Chúa Trời và không tuân giữ luật lệ của Ngài.

Có nhiều lời nguyền rủa đáng chú ý được liệt kê, nhưng tôi muốn đề cập đến một lời. Trong

Phục truyền 28:41, Môi-se nói:

Anh em sẽ sinh [làm cha] con trai con gái nhưng chúng không thuộc về anh em [anh em sẽ không vui hưởng chúng] vì chúng sẽ bị bắt làm nô lệ.

Đối tượng mà Môi-se nói đến ở đây là người nam (anh em). Nói cách khác, câu này chủ yếu ám chỉ những người làm cha. Ngoài ra, từ ngữ “sinh [làm cha]” về cơ bản đề cập đến phần của người cha trong việc sinh con. Vì vậy, lời nguyện này chủ yếu, chứ không phải hoàn toàn, đề cập đến những người cha. *Anh em sẽ sinh con trai con gái nhưng [anh em sẽ không vui hưởng chúng].*” Đến một ngày nọ, tôi thật sự sốc khi nhận ra: không vui hưởng con cái mình là một sự nguyện rửa. Tôi bắt đầu tự nhủ, “Ngày nay có bao nhiêu phụ huynh thực sự vui hưởng con cái của họ?”

Tôi nhớ đến một người bạn của tôi, cũng là một mục sư, ông có một gia đình đông con và tôi nhớ có lần ông cầu nguyện thế này, “Chúa ơi, xin giúp chúng con nhớ rằng con cái là một phước lành chứ không phải là một gánh nặng.” Bằng cách nào đó, tôi không cảm thấy ông ấy cầu nguyện với đức tin mạnh mẽ. Tôi nghĩ rằng phần lớn các bậc cha mẹ thực sự không vui thích con cái của họ. Tại sao không? Lý do là gì? Bởi vì đây là một sự nguyện rửa dành cho sự không vâng lời. Đức Chúa Trời đã ban con cái như một phước lành lớn nhất mà Ngài có thể ban cho những người nam và người nữ. Khi các bậc phụ huynh, đặc biệt là những người cha, không đi theo đường lối Chúa, thì phước lành đó không còn là phước lành nữa.

Môi-se cảnh báo những người làm cha của Y-sơ-ra-ên, nếu họ không vâng giữ và bước theo đường lối Chúa, thì, “[anh em sẽ không vui hưởng con cái mình] vì chúng sẽ bị bắt làm nô lệ.”

Trong hai thập kỷ vừa qua, chúng ta đã chứng kiến hàng triệu trẻ em bị giam cầm trong nhiều thể loại xiềng xích của Satan – nào là ma túy, tình dục bất chính, tà thuật và các loại tội lỗi khác nhau. Sự giam cầm này cứ như thể có một quân đội ngoại quốc đã xâm chiếm đất nước và bắt những đứa trẻ làm phu tù. Tại sao hàng triệu trẻ em này bị giam cầm? Câu trả lời được tìm thấy trong Kinh Thánh. Đó là bởi vì những người cha của chúng thất bại trong trách nhiệm của mình. Trách nhiệm chính yếu cho tình trạng đó trong xã hội hiện đại đang tìm đến những người cha.

**CON CÁI LÀ
PHƯỚC LÀNH
LỚN NHẤT MÀ
ĐỨC CHÚA
TRỜI BAN CHO
NHỮNG NGƯỜI
NAM VÀ
NGƯỜI NỮ.**

Chúng ta đã nghe rất nhiều về tội phạm vị thành niên. Hầu như sẽ không có bất kỳ tội phạm vị thành niên nào cho đến khi trước hết có những tội phạm của người lớn. Chính tội lỗi của người lớn đem đến tội lỗi của người vị thành niên.

Tôi đã chỉ ra trước đó rằng một trong những trách nhiệm của người cha đối với gia đình là trở thành thầy tế lễ. Trong Malachi 2:7, Chúa tuyên bố những yêu cầu ở một thầy tế lễ:

*Vì môi miệng của thầy tế lễ phải giữ
tri thức, người ta tìm luật pháp trong*

miệng người, vì người là sứ giả của Đức Giê-hô-va vạn quân.

Thầy tế lễ phải có trách nhiệm nắm vững luật pháp của Chúa và giải thích nó cho dân sự Ngài. Vì vậy, thầy tế lễ là sứ giả, hoặc có lẽ một từ tốt hơn sẽ là “người đại diện,” của Chúa cho dân sự Ngài. Điều này áp dụng, như chúng ta đã thấy, đối với người cha như một thầy tế lễ của Chúa. Mọi miệng anh ta phải giữ tri thức. Con cái và gia đình sẽ tìm kiếm Chúa ở nơi miệng anh ta. Anh ta nên trở thành người đại diện của Đức Chúa Trời đối với gia đình mình.

Điều gì xảy ra nếu các thầy tế lễ thất bại trong trách nhiệm này? Nếu chúng ta lật sang Ô-sê 4:6, Đức Chúa Trời tuyên bố những gì Ngài sẽ làm trên một gia đình, trên một quốc gia hoặc là cả một nền văn minh khi các thầy tế lễ thất bại:

Dân Ta bị tiêu diệt vì thiếu hiểu biết [không phải là hiểu biết khoa học, nhưng đó là sự hiểu biết về đường lối và Lời của Đức Chúa Trời]: Vì người đã từ chối sự hiểu biết, nên Ta cũng không để người làm thầy tế lễ cho Ta nữa; Vì người đã quên luật pháp của Đức Chúa Trời người, nên Ta cũng sẽ quên con cái người.

Đó là một từ rất mạnh đối với những người cha. Thực ra, Chúa muốn nói, “Ta mong người trở thành thầy tế lễ của gia đình. Nhưng bởi vì người đã từ chối sự hiểu biết cần có cho gia đình người, nên Ta cũng sẽ từ chối người. Ta sẽ không còn chấp nhận người làm thầy tế lễ nữa. Và khi chức

thầy tế lễ của người thay mặt cho con cái người không còn được Ta chấp nhận nữa,” thì Chúa nói: “sau đó Ta cũng sẽ quên con cái của người.”

Thật là đáng sợ khi nghĩ tới việc Chúa sẽ nói với chúng ta, là những người làm cha mẹ, rằng: “người đã quá thất bại trong trách nhiệm của mình đến nỗi Ta sẽ quên đi con cái người. Ta sẽ chỉ lướt qua chúng như thể chúng không có ở đó. Ta sẽ gạch tên chúng. Chúng không còn ý nghĩa gì nữa với Ta nữa.” Tôi muốn nói rằng quốc gia này của chúng ta, nền văn minh này của chúng ta, chứa đầy những đứa trẻ bị Chúa lãng quên. Tại sao như thế? Bởi vì cha của chúng đã không vâng giữ luật pháp của Chúa.

Hãy để tôi giải thích điều này: Người cha, vì từ chối sự hiểu biết về luật pháp của Chúa, đánh mất quyền trở thành thầy tế lễ cho gia đình. Khi chức vụ thầy tế lễ của người cha không còn nữa, Chúa phán rằng: “Ta sẽ quên con cái của người.” Đó là một ý nghĩ rất nghiêm túc.

Cuối cùng, tôi muốn chuyển sang hai câu cuối của Cựu Ước. Tôi không biết liệu bạn đã bao giờ để ý đến từ cuối cùng của Cựu ước, theo cách dịch thông thường, chính là từ “sự nguyên rủa”. Đây thật là một ý nghĩ rất nghiêm trọng, nếu Đức Chúa Trời không còn nói gì được với con người sau Cựu ước nữa, thì lời cuối cùng của Ngài đối với nhân loại sẽ là một lời nguyên rủa. Cảm ơn Chúa vì Tân ước chỉ cho chúng ta lối thoát khỏi sự nguyên rủa đó.

Đây là những gì Chúa nói trong hai câu cuối của sách Ma-la-chi, Ma-la-chi 4:5-6:

Này, Ta sẽ sai nhà tiên tri Ê-li đến với các con trước khi ngày lớn và đáng sợ của Đức Giê-hô-va đến. Người sẽ làm cho lòng cha ông trở lại cùng con cháu, lòng con cháu trở lại cùng cha ông, kéo Ta đến lấy sự nguyên rủa mà đánh đất này chẳng.

Tôi thật ấn tượng bởi sự thấu hiểu những khái thị mang tính tiên tri, mà tận hơn hai ngàn năm trước, Ma-la-chi đã có thể thấy trước vấn đề xã hội lớn nhất và cấp bách nhất của chúng ta ngày nay. Vấn đề đó là gì? Chính là những gia đình bị chia rẽ và đầy xung đột. Cha và con “không đội trời chung”. Những đứa trẻ nổi loạn, những người cha lơ đãng. Và nhà tiên tri cảnh báo chúng ta, nếu tình trạng này không thay đổi, nó sẽ mang một sự rủa sả đến với gia đình, quốc gia, hoặc thậm chí là cả nền văn minh.

**VẤN MỆNH
CỦA MỘT
QUỐC GIA PHỤ
THUỘC VÀO
QUYẾT ĐỊNH
CỦA NHỮNG
NGƯỜI CHA.**

Lời Đức Chúa Trời đưa ra cho chúng ta chỉ hai lựa chọn thay thế trong tình trạng hiện tại của chúng ta ngày nay: hoặc là chọn để khôi phục các mối quan hệ gia đình và tồn tại; hoặc là cho phép các mối quan hệ đó trở nên xấu đi và cứ để mặc chúng như những thập kỷ qua. Nếu chúng ta chọn điều thứ hai, chúng ta sẽ hư mất bởi sự nguyên rủa của Đức Chúa Trời. Đó là những lựa chọn thay thế.

Trong một ý nghĩa rất quan trọng, vận mệnh sẽ được định đoạt bởi những người cha. Đó là những người cha mà Đức Chúa Trời sẽ hỏi trách nhiệm. Bởi vì Đức Chúa Trời có thể tin tưởng Áp-ra-ham là kiểu người cha mà Ngài muốn, Ngài nói, “Người sẽ trở thành một dân lớn và hùng mạnh.” Nhưng điều ngược lại cũng đúng. Khi những người cha thất bại và không hoàn thành trách nhiệm của họ, đất nước cũng không còn có thể trở nên vĩ đại. Tôi tin rằng đó là sự khủng hoảng mà đất nước chúng ta ngày nay đang phải đối đầu. Những người cha có chịu trở lại với Chúa và đối mặt với trách nhiệm gia đình mình trước mắt Chúa hay không? Hay là sự đổ vỡ đạo đức và xã hội hiện tại, bắt nguồn từ gia đình và đang hủy hoại gia đình, sẽ tiếp tục và đi đến hậu quả cuối cùng của nó, đó là một sự nguyên rủa?

Thật vậy, vận mệnh của một quốc gia phụ thuộc vào quyết định của những người cha. Chúa đòi hỏi các người cha trước tiên phải trở lại cùng con cái mình. Sau đó, Ngài hứa những đứa trẻ sẽ trở lại với cha của chúng.

THÔNG TIN VỀ TÁC GIẢ

Derek Prince (1915 - 2003) sinh ra ở Ấn Độ, cha mẹ ông là người Anh. Là một học giả tiếng Hy Lạp và tiếng La tinh tại trường Đại học Eton và Cambridge, nước Anh, ông cũng nhận được học bổng để học về Triết học Cổ đại và Hiện đại tại trường King's College. Ông cũng nghiên cứu một số ngôn ngữ hiện đại, bao gồm tiếng Hê-bơ-rơ và A-ra-mít, tại Đại học Cambridge và Đại học Hebrew ở Giê-ru-sa-lem.

Khi phục vụ trong quân đội Anh trong Thế chiến II, ông bắt đầu học Kinh Thánh và kinh nghiệm cuộc gặp gỡ đối đời với Chúa Giê-xu Christ. Trong cuộc gặp gỡ này, ông đã đưa ra hai kết luận: Thứ nhất, Chúa Giê-xu Christ là Đáng sống; Thứ hai, Kinh Thánh là một cuốn sách chân thật, phù hợp, không bao giờ lỗi thời. Những kết luận này đã làm thay đổi cả cuộc đời của ông, và sau đó ông đã tận hiến đời mình cho việc nghiên cứu và giảng dạy Kinh Thánh.

Ân tứ chính của Derek là giải thích Kinh thánh và giảng dạy một cách rõ ràng và đơn giản để giúp xây dựng nền tảng đức tin cho hàng triệu người. Cách tiếp cận phi hệ phái, phi tôn giáo của ông đã làm cho sự dạy dỗ của ông phù hợp và hữu ích cho mọi người từ mọi nguồn gốc chủng tộc và tôn giáo.

Ông là tác giả của hơn 50 cuốn sách, 600 audio và 100 bài dạy qua video, trong đó nhiều sự dạy dỗ của ông đã được dịch và xuất bản qua hơn 100 ngôn ngữ khác nhau. Đài phát thanh

hàng ngày của ông được dịch sang tiếng Ả-rập, Trung Hoa (Hạ Môn, Quảng Đông, Quan Thoại, Thượng Hải, Sán Đầu), Croatia, Đức, Malagasy, Mông Cổ, Nga, Samoan, Tây Ban Nha, Bahasa Indonesia và Tongan. Chương trình phát thanh của ông tiếp tục vươn đến nhiều người trên khắp thế giới.

Chức vụ Derek Prince tiếp tục sứ vụ tiếp cận với các tín hữu ở hơn 140 quốc gia với sự dạy dỗ của Derek, hoàn thành sự ủy thác là tiếp tục “cho đến khi Chúa Giê-xu tái lâm.” Điều này được thực hiện qua việc tiếp cận rộng rãi hơn của 30 văn phòng Derek Prince trên toàn thế giới, bao gồm công tác chính yếu ở Úc châu, Ca-na-đa, Trung Quốc, Pháp, Đức, Hà Lan, New Zealand, Na Uy, Nga, Nam Phi, Thụy Sĩ, Anh Quốc, Hoa Kỳ. Để biết thông tin hiện tại về các địa điểm này và các địa điểm khác trên toàn thế giới, hãy truy cập **www.derekprince.com**

*Để truy cập thêm những sự dạy dỗ
Kinh Thánh chất lượng cao hơn của
Derek Prince, vui lòng truy cập:
<https://vi.dpmvietnam.org/> và [https://
en.dpmvietnam.org/](https://en.dpmvietnam.org/) hoặc quét mã QR*

NGƯỜI LÀM CHA- THẦY TẾ LỄ-TIÊN TRI-NHÀ VUA

Tác giả: Derek Prince

Người dịch: David Tô

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO
53 Tràng Thi - Hoàn Kiếm - Hà Nội
ĐT: (04) 37822845 - Fax: (04) 37822841
Email: nhaxuatbantongiao@ gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc

Ths. Nguyễn Hữu Có

Biên Tập: **Vũ Văn Hiếu**

Trình bày: Tô Ngọc Phục Sinh

Biên tập kỹ thuật: Tô Ngọc Phục Sinh

Sửa bản in: Tô Ngọc Hoàng Bích

Đơn vị liên kết: Bà Trần Thị ngọc Thi, Cty TNHH DV-TM-SX-
In Thiên Ngôn, 134/8 Hoàng Hoa Thám, phường 12,
quận Tân Bình, thành phố Hồ Chí Minh.

Số lượng in 1.000 bản, khổ 12 x 20 (cm)

In tại Cty TNHH DV-TM-SX-In Thiên Ngôn,
134/8 Hoàng Hoa Thám, P.12, Q.Tân Bình, Tp.HCM

Số ĐKXB: 2885-2020/CXBIPH/11-81/TG

Mã ISBN: 978-604-61-7123-2

QĐXB: 293/QĐ-NXBTG ngày 07 tháng 08 năm 2020

In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2020